

[Connie Hedegaard]

vet sin helt uforbeholdne støtte til ministerens bestræbelser på til stadighed at decentralisere indsatsen for bekæmpelse af ungdomsledigheden samt ledigheden i andre udsatte grupper, og jeg troede faktisk også, at det langsomt – ganske vist uhyre langsomt – var lykkedes at få Socialdemokratiet overbevist om det rigtige i den udvikling. Derfor undrer det mig uægtelig, at fru Lone Møller nu tager udgangspunkt i nogle ret små administrative detaljer frem for i det overordnede i dette lovforslag, som jeg synes det må være meget, meget svært at finde argumenter for at gå imod.

Vi synes, det er et godt princip, at man giver de lokale og regionale myndigheder den størst mulige indflydelse på den lokale og den regionale indsats. Det må nu engang være dem, der har det bedste overblik over, hvilke problemer der er i den pågældende egn, og hvilke muligheder man lige præcis dér har for at finde fornuftige løsninger på dem. Derfor tilslutter vi os helt intentionerne i det forslag, der foreligger her.

Vi synes også, det er naturligt at opprioritere arbejdsmarkedsnævnenes rolle og ansvar, og vi er overbeviste om, at det i sig selv vil medvirke til at styrke den lokale og den regionale koordination. Jeg har mildest talt svært ved at forstå, hvordan Socialdemokratiet kan komme til den modsatte konklusion, at dette skulle udhule arbejdsmarkedsnævnenes rolle.

Vi synes også, det er positivt, at arbejdsministeren med dette lovforslag giver nye muligheder for at styrke uddannelsesincitamentet for de særligt udsatte grupper. Vi mener, at jo flere båse og skarpe opdelinger af diverse kasser vi kan få nedbrudt, jo større er muligheden for at målrette indsatsen bedst muligt.

I Det Konservative Folkeparti har vi aldrig fundet diskussionen om pligtbeløbet særlig afgørende, for tallene viser jo, at det ikke nødvendigvis siger ret meget om værdien af den lokale indsats. Men det er da i orden, at man lægger en minimumsramme fra Folketingets side, hvorfor vi også godt kan tilslutte os videreførelsen af pligtbeløbet i 1988.

Vi tror, det er nyttigt, at man giver en særlig oplysningsbevilling, som det foreslås her. Der skal trods alt meget til for at nå ud til de mest udsatte grupper, og kan en oplysningskampagne, der i særlig grad retter sig mod dem, få dem animeret til at gå ind i en eller anden form for

uddannelse eller projekt, vil de penge efter vores mening være givet godt ud.

Endelig skal jeg udtrykke vores tilfredshed med, at der med dette lovforslag gives arbejdsministeren adgang til at gribe ind, hvis der lokalt skulle være problemer med beskæftigelsesprojekter eller produktionsskoler, hvad konkurrenceforvridende projekter angår. Her synes vi, der er et eksempel på, at det må forventes, at man lokalt varetager sine egne unge lediges interesser, men at et overordnet hensyn i enkelte tilfælde kan tale for, at man fra centralt hold er opmærksom på, at der skal være grænser for, hvad der i de forskellige projekter kan laves af mere produktionsorienterede ting.

Vi synes, dette er et glimrende forslag, der markerer en videreførelse af en storartet decentraliseringsindsats fra ministerens side, en indsats, som vi havde forstået at der efterhånden var bred opbakning bag her i Folketinget.

Aage Frandsen (SF):

SF er enig i de intentioner, der ligger bag lovforslaget. Vi mener, det er fornuftigt, at man samler de forskellige beskæftigelsesprojekter under ét. Vi mener også, det er fornuftigt, at man – som der står i fremsættelsen – lokalt og målrettet og med en individuelt tilrettelagt indsats prøver at hjælpe de særligt truede unge, og at man gør det ud fra en lokal betragtning. Vi mener også, det er fornuftigt, at man nu også retter blikket mod dem, som er kommet i klemme: de 25–30-årige, som netop var arbejdsløse, mens arbejdsløsheden var på sit højeste blandt de unge.

Vi mener, det er meget fornuftigt, at pengene også kan bruges til uddannelsesformål og til formål, der er en kombination af uddannelse og arbejde.

Det er altså ikke intentionerne og sådan set heller ikke teksten i lovforslaget, vi er skeptiske over for – selv om vi måske er det over for enkelte dele af lovforslaget, herunder det, som den socialdemokratiske ordfører var inde på med hensyn til ministerens beføjelser i forhold til arbejdsmarkedsnævnene – men derimod forvaltningen af lovforslaget, når det er gennemført.

For det første: Er der afsat penge nok til disse formål? Er der virkelig tilstrækkeligt med penge, når man specielt tager i betragtning, at der er en gruppe af 25–30-årige unge, som blev